

7

Mikel Valverde: Tenisačica Nika

Zabavna pripoved o tenisačici Niki ima veliko duhovitih in izvirnih podrobnosti, zato lahko uporabimo strategijo, ki jo je M. Sarto poimenovala **Res tako pravi besedilo?** Namen te strategije je vzgoja udeležencev/-k, da znajo razlikovati, ali je to, kar so prebrali, enako tistemu, kar berejo po preteku določenega časovnega obdobja ter se tako navajajo na branje v globino, s katerim postopno nadomestijo površinsko branje. **Udeleženci se bodo seznanili s španskimi besedami, povezanimi s tenisom.**

SODELUJOČI/-e

- 20–30 udeležencev/-k prve in druge triade osnovne šole,
- delavnico lahko prilagodimo tudi predšolskim otrokom.

CILJI

- branje z razumevanjem,
- uživanje v branju,
- razmišljanje o prebranem,
- zaznavanje in doživljanje književnih oseb,
- seznanjanje s španskim jezikom.

KAJ POTREBUJEMO ZA IZVEDBO

- dovolj izvodov besedila, da ga udeleženci/-ke pred izvedbo lahko preberejo;
- računalnik z internetno povezavo za predvajanje pesmi *Loco por el tenis*: <https://www.youtube.com/watch?v=r1xQTBpumhY>
- karte z odlomki iz besedila, ki jih uporabimo med izvedbo (Priloga 1).

ČAS, POTREBEN ZA IZVEDBO

45 minut

PREDNOSTI IN PASTI

Izvedba bo uspešna, če udeležence/-ke motiviramo z mislijo na to, kaj si želijo postati v življenju, ter nato z izbiro ustreznih odlomkov, ki bodo pritegnili njihovo radovednost in jih spodbudili k razmisleku. Težave pri izvedbi strategije nastanejo, če udeleženci/-ke niso vešč/-e branja, če ne razumejo prebranega, ali če imajo težave s pomnjenjem, saj v tem primeru ne bodo uspeli določiti, kaj se je v odlomku spremenilo.

IZVEDBA

1. a) Uvodna motivacija. Pred predvajanjem udeleženca/-ke vprašamo, ali znajo igrati tenis oziroma kaj vedo o tenisu. Skupaj naštejemo teniške udarce in opremo in povemo, kako se jim reče v španščini. Udarce lahko ponazorimo tudi z gibanjem:

- forhend = *el drive*,
- bekhend = *el revés*,
- servis = *el saque*,
- lopar = *la raqueta*,
- žoga = *la pelota*,
- teniško igrišče = *la cancha de tenis*,
- teniška igra = *el juego de tenis*.

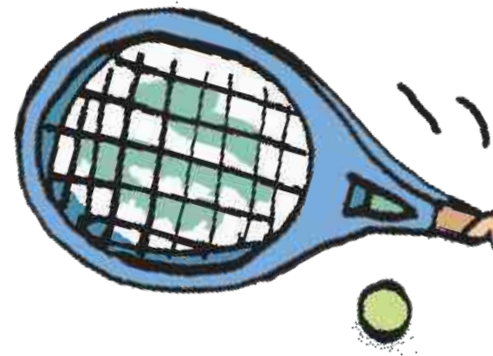
Poslušamo pesem *Loco por el tenis*. Udeležencem in udeleženkam povemo, naj pozorno poslušajo, kaj vse od naštetega se pojavlja v pesmi:

Loco por el tenis:

Estoy loco por el tenis, me encanta su juego tan emocionante.
 Estoy loco por el tenis, me encanta su ritmo tan electrizante.
 Estoy loco por el tenis, y lo quiero practicar
 Para ver si mañana soy un Santana, para triunfar.
 El juego de tenis va a empezar,
 A prepararse todos, que vamos a bailar.
 Primero el drive, con rodillas flexibles, la raqueta en posición...
 Gira, mira, pega y... ¡pang!
 ¡Qué bueno es el tenis!
 Ahora el revés, con rodillas flexibles, la raqueta atrás.
 Gira, mira, pega y... ¡pang!
 ¡Qué bueno es el tenis!
 Ahora el saque, con rodillas flexibles, arriba la pelota.
 Gira, mira, pega y... ¡pang!
 ¡Qué bueno es el tenis!
 ¡Todos al tenis!

Preverimo, kaj so udeleženci/-ke slišali/-e, in njihovo pozornost usmerimo na izraze. Preverimo, ali so prepoznali še kaj drugega, in po potrebi dopolnimo razlago besedila z naslednjimi izrazi:

- *con rodillas flexibles* = z gibkimi koleni,
- *tan emocionante* = tako zanimiv,
- *tan electrizante* = tako električen,

- *triunfar* = zmagati,
- *practicar* = vaditi,
- *¡qué bueno es el tenis!* = Kako super je tenis!

Ponovno poslušamo in medtem ponazorimo gibanje.

b) Udeležence/-ke vprašamo, ali bi raje bili/bile slavni pevci/slavne pevke ali slavni športniki/ slavne športnice. Glede na odgovor jih razdelimo v skupine, v katerih naj se na hitro pogovorijo, kaj vse potrebujejo za uspeh. Odgovore primerjamo. Se našete strategije za uspeh prekrivajo? Je težje igrati tenis ali nastopati pred tisočglavo množico?

2. Najprej zgodbo obnovimo v španščini. Na kratko obnovimo pravljico.

Rita es una chica que quiere más que nada convertirse en una estrella de rock. Entonces, a veces se encierra en una habitación y practica tocar la guitarra, solo que usa la raqueta de tenis de su padre en lugar de la guitarra. Cuando sus padres notan esto, deciden inscribirla en clases de tenis. Rita no está entusiasmada con el curso, pero decide convertirse primero en una estrella del tenis y luego en una estrella de rock. Sin embargo, el entrenamiento de tenis de Rita no va muy bien, por lo que pide consejo a las ranas sabias. Le dicen que si quiere jugar bien al tenis, tiene que disfrutarlo.

En la próxima sesión de entrenamiento, Rita comienza a bailar y cantar mientras juega. ¡Y de repente le va mucho mejor jugando al tenis! Su entrenador, Héctor, decide que necesita encontrar un oponente adecuado. Sugiere que Rita juegue un partido no publicitado contra el campeón de tenis regional, Borja de la Ruiba y Salcedo. Rita y sus padres acceden. Pero a Borja no le impresiona su contrincante, una niña.

En el día del partido, Rita se encuentra frente a gradas llenas. Todo el pueblo sabe del partido. Ambos jugadores son muy buenos. Pero cuando Rita empieza a ganar, Borja se enfada mucho. Le enoja que la niña no deje de cantar y bailar, por lo que le pide al juez que le prohíba hacerlo. Sin ritmo, Rita rápidamente se confunde en la cancha y comienza a perder. Luego recuerda el consejo de las ranas sabias de disfrutar jugando y comienza a bailar de forma discreta y tararear muy bajito, finalmente derrotando al odioso campeón.

Los espectadores quedan impresionados por la valiente chica que derrotó al campeón regional. Pero a Rita no le gusta demasiado su nueva fama. ¡Sentirse sola! La vida de celebridad ya no parece tan atractiva. Atemorizada por la idea de convertirse en una estrella del tenis, Rita dice a sus padres que solo quería tocar la guitarra. Luego, sus padres le prometen que no necesita ser famosa, pero que puede comenzar a aprender a tocar la guitarra.

Nika je deklica, ki si od vsega najbolj želi postati glasbena zvezdnica. Zato se včasih zaklene v svojo sobo in vadi igranje kitare, le da namesto kitare uporabi očetov teniški lopar. Ko njeni starši to opazijo, sklenejo, da jo bodo vpisali na tečaj tenisa. Nika nad tečajem ni navdušena, vendar se odloči, da bo najprej postala teniška zvezda, šele nato tudi glasbena. Vendar Niki treniranje tenisa ne gre prav dobro, zato za nasvet poprosi modre žabe. Povedo ji, da mora, če hoče

dobro igrati tenis, pri tem uživati.

Na naslednjem treningu začne Nika med igranjem poplesavati in si popevati. In kar naenkrat ji gre igranje tenisa veliko boljše! Žoge odbija tako odločno, da osupne trenerja Héctorja. Ta se odloči, da ji je treba poiskati ustreznega nasprotnika. Predlaga, da bi Rita odigrala javnosti skrito tekmo proti regionalnemu šampionu Borji de la Ruiba y Salced, s čimer se Rita in starši strinjajo. Borja pa nad svojo nasprotnico, majhno deklico, niti slučajno ni navdušen.

Ko napoči dan tekme, se Rita znajde pred polnimi tribunami. O tekmi je izvedelo vse mesto. Oba igralca sta zelo dobra. Ko pa Rita začenja zmagovati, Borjo to zelo razburi. Razjezi ga, da deklica ne preneha peti in plesati, zato od sodnika zahteva, naj ji to prepove. Brez ritma pa se Rita na igrišču hitro zmede in začne izgubljati. Nato se spomni na nasvet modrih žab o tem, da mora pri igranju uživati in si ponovno začne po tiho pomrmravati ter naposled premaga zoprnega šampiona.

Občinstvo je nad pogumno deklico, ki je premagala regionalnega šampiona, navdušeno. Riti pa novopridobljena slava ni preveč všeč. Počuti se osamljeno! Življenje slavnih se ne zdi več tako privlačno. Prestrašena nad idejo, da bi postala teniška zvezda, Rita staršem na koncu le pove, da je hotela igrati na kitaro. Njeni starši ji nato obljubijo, da ji ni treba biti slavna, lahko pa se začne učiti igrati na kitaro.

3. Udeležencem razdelimo karte z odlomki. Opozorimo jih, da jih ne smejo prebrati, dokler nimajo vsak svoje.

4. Sodelujoče prosimo, naj glasno preberejo tisto, kar piše na kartah. Nastaneta dve skupini: na našo desno se postavijo udeleženci/-ke z besedilom, na levo pa tisti/-e z navodilom, naj si poiščejo svoj par. Nekaj časa v nadaljevanju izvedbe namenimo temu, da si vsak/-a udeleženec/-ka poišče svoj par; sodelujoči/-e si sami/-e izberejo, s kom bodo delali.

5. Ko imamo pare, udeležence/-ke spodbudimo k razmišljanju o besedilu. Vsak par po tiho prebere svoj odlomek besedila in poskuša ugotoviti, ali je enak besedilu v prebrani knjigi.

6. Po končanem branju se vsi pari zberejo okoli nas in poročajo o svojih odkritjih. Ko vsi povedo svoje ugotovitve, povemo, katere spremembe smo naredili in ali so jih udeleženci/-ke prepoznali/-e.

7. Dejavnost končamo tako, da udeležence/-ke vprašamo, kaj bi oni storili/-e na Nikinem mestu. Bi nadaljevali teniško kariero ali raje kupili kitaro? Zakaj? Zakaj se je Nika odločila tako, kot se je?

ANALIZA IZVEDBE

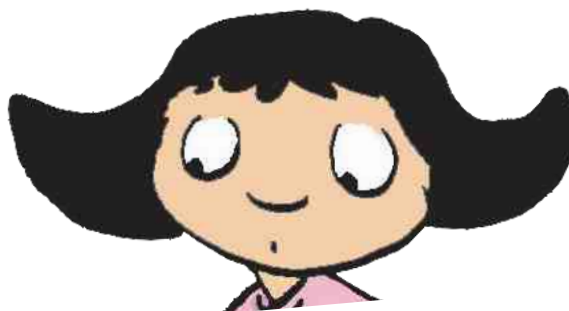
Premislimo, ali smo bili pri izvedbi dovolj potrpežljivi in udeležencem dali na razpolago dovolj časa za razmislek o besedilu. Smo dovolj dobro ocenili njihovo poznavanje zgodbe? Je izvedba morda potekala prepočasi? Smo pokazali dovolj navdušenja, da smo motivirali tudi udeležence/-ke?

VEČ IZZIVOV

- 1.) Udeleženci/-ke uprizorijo tekmo med Niko in Borjo. Ostali udeleženci in ostale udeleženke so navijaška ekipa, ki enkrat navijajo za Niko, drugič za Borjo.
- 2.) Udeležence/-ke spodbudimo, da zgodbo o turnirju povedo z Borjovega vidika.
- 3.) Udeleženci/-ke pripravijo zaporedje gibov, ki ustreza besedilu pesmi *Loco por el tenis* in plešejo ob glasbi.
- 4.) Udeleženci/-ke narišejo tisto, kar bi si sami/-e želeli/-e postati (slavni športniki, slavne športnice, slavni pevci, slavne pevke ...).

PRILOGA I

SLOVENSKI ODLOMKI

1. Ko je bilo njenega čisto posebnega koncerta konec, je lopar pospravila v ovitek in ga čisto po tiho postavila nazaj na svoje mesto. Nato pa se je, ne da bi jo kdo sploh opazil, odkradla iz spalnice.
2. 'Kako grozno, morda me je videla, kako prepevam in plešem in igram na lopar! To je strašljivo, grozljivo in zelo slabo,' je pomislila. Niko je zelo sram postalo že ob misli, da bi njeni starši vedeli za njene glasbene koncerte.
3. 'Prepričana sem, da so starši za moje nastope izbrali največje svetovne prestolnice: New York, Mehiko, Pariz, London ... Povedati jim moram, da bo eden od koncertov tudi tukaj, v našem mestu! Da bodo lahko prišli moji prijatelji in učitelji iz šole! Ne, še bolje: predlagala bom, da prijatelji pojejo v spremljevalnem zboru, tako da bomo lahko skupaj potovali po svetu. Kako dobra zamisel!'
4. »Vpisala sva te na tečaj tenisa,« je naznanil Martin in v izumetničenilni gesti široko razširil roke. »Najela sva zasebnega trenerja. Tako boš usvojila tehniko igre in ti ne bo treba več vaditi v svoji sobi.«
5. »Plačala sta mi ure tenisa! Meni, bodoči glasbeni zvezdi! Ne želim igrati tenisa! Nočem tekati naokrog in loviti majhnih žogic. Nikakor ne! Ta šport me sploh ne zanima; nobena znana pevka ne igra tenisa. Jaz si vendar želim nastopiti pred več tisoč oboževalci.«
6. Nika je stala na eni strani igrišča, trener pa ji je z drugega konca igrišča vrgel zelo mehko žogo. Žogica je preletela mrežo, se večkrat odbila in šla mimo Nike, ne da bi jo ta sploh Poskušala zadeti z loparjem. Mirno je počakala, da se je žogica ustavila, jo dvignila in jo poskusila udariti z loparjem. Po več poskusih ji je žogico vendarle uspelo poslati čez mrežo.
7. Trener ji je nežno vrgel še nekaj žogic. Nekatero nekoliko višje, druge nekoliko nižje. Nika se je trudila, vendar so žogice letele zdaj levo, zdaj desno. Nekaj jih je poletelo nad njeno glavo, nekaj med nogami, a nobene ni uspela odbiti. Imela je občutek, da se ji bo od vseh teh žogic še zmešalo.
8. Od začetka treninga so minili trije tedni in v vsem tem času je Nika le komaj kaj uspela izboljšati

svojo igro. Z vsakim dnem ji je postajalo bolj jasno, da se ji je to, da bi postala svetovna prvakinja, vse bolj odmikalo. Zato se je odločila, da bo za nasvet zaprosila modre žabe.

9.

»Prav zares, kvak! Nika, težava je v tem, da ne moreš dobro igrati, ker v igranju tenisa ne uživaš. To počneš, kot da bi bila tvoja obveznost, da bi ustregla staršem, in zato, da bi postala slavna. Ne pa, da bi se imela lepo. Če želiš napredovati, moraš v igri uživati. Kvaaak! Praviš, da ti je najbolj všeč glasba. Dobro, potem pa, ko boš igrala tenis, pomisli, da prepevaš kakšno pesem, in si predstavljaš, da po žogici udariš z loparjem, kot bi udarila s palicami na boben. Igraj v ritmu pesmi in se zabavaj. Kvaaak!

10.

Trener ji je predlagal, da bi odigrala tekmo. Nika je predlog sprejela in še naprej igrala enako dobro. Žogico je z močnimi in hitrimi udarci pošiljala natanko ob rob igrišča. Hektor je tekal z enega konca na drugega, pa mu vseeno ni uspelo vrniti skoraj nobene žogice. In ko se mu je to vendarle posrečilo, je Nika igro končala z odločnim udarcem, kot bi z udarcem na boben sklenila kakšno rokovsko pesem.

11.

Kljub temu je bila priprava srečanja veliko težja, kot so pričakovali. Borji de la Ruiba y Salcedu, pokrajinskemu teniškemu prvaku, predlog sploh ni bil všeč. »Ne bom se tako ponižal, da bi igral z neko deklico,« je vzvišeno rekel. »Kaj pa si bodo mislili o meni, če bom igral z njo? Saj sem vendar poklicni igralec tenisa!«

12.

Tako se je Borjin trener, oblečen v dežni plašč, s kapo in lasuljo ter z očali na obrazu, nekega popoldneva napotil na igrišče, kjer je trenirala Nika. Tam se je pomešal med gledalce, ki so spremljali dekličin trening in občudovali njen slog. Ko je videl, kako z loparjem udarja po žogici, mu je od presenečenja z glave skoraj padla lasulja.

13.

Trener ji je izrekel še zadnje spodbudne besede in mimogrede na poti na igrišče pobral še nekaj steklenic vode. Nika je za nekaj trenutkov ostala sama. Presrečna je vzela teniško torbo in lopar in se veselo napotila na igrišče.

14.

Borji de la Ruiba y Salcedu tekma z deklico ni bila pogodu, zato se je odločil, da bo svojo tekmino ignoriral. Hotel je odigrati čim hitreje in kar najbolje, da bi se ponižanje čim prej končalo. Igralca sta se namestila na svoji mesti. Na eni strani igrišča se je nekoliko nervozno smehljala Nika. Na drugi strani je ponosno in resno stal Borja. Tekma se bo vsak hip začela.

15.

Nika je bila nervozna. Z lahkoto je dobila prva dva seta, a po Borjinem ugovoru se je povsem zmedla. Potem ni več mogla ujeti ritma in si prav tako več ne mrmrati pesmi.

16.

Najprej je rekel sodniku, da mora prekiniti tekmo, ker se približuje snežni metež, čeprav je na nebu sijalo sonce. Potem je dejal, da se približuje velika skupina netopirjev in da morajo vsi čim prej stran. Nazadnje pa je še zagotovil, da je pod teniškim igriščem vulkan, ki bo vsak hip začel bruhati lavo.

17.

Borjin obraz na drugi strani je bil škrlatne barve. Lasje so mu zaradi žejeja stali pokonci in zdelo se je, da mu bo iz glave vsak hip udaril dim. Ker se je bal, da bo tekmo izgubil, so mu neprestano šklepetali zobje.

18.

Ko je ugotovila, da bi morala, če bi hotela postati teniška zvezda, oditi iz mesta, se je zelo razžalostila. Potrlo jo je, ker bi se morala ločiti od staršev, bratca in prijateljev. Ne bi več mogla obiskovati iste šole, prav tako se ne bi mogla več posvetovati z modrimi žabami, če bi imela kakšno težavo. Najhuje od vsega pa je bilo, da bi morala ves dan trenirati in misliti le na šport, ne bi se več smela drugače igrati pa tudi ne zabavati s pesmijo in plesom.

19.

»Očkov lopar sem vzela, da bi si lažje predstavljala, da v glasbeni skupini igram kitaro in da sem znana pevka! Tenis mi v resnici sploh ni tako zelo všeč. Raje se igram drugače, se zabavam in sem z vami doma ali s prijatelji. Poleg tega imam zelo rada čokolado ...«

20.

»Ne, mami, najlepša hvala,« je odvrnila Nika, »nočem v to glasbeno šolo. Nočem biti zvezda pa tudi slavna nočem biti, prav tako nočem premišljevat o tem, kaj bom, ko bom velika. O tem se bom odločila pozneje. Zdaj bi se raje igrala, da sem rokovska zvezda, zato bi za rojstni dan rada dobila kitaro. Ne prav drago, čisto navadno, da bom malce brenkala nanjo, takšna mi bo čisto zadoščala.«

PRILOGA 2

ODLOMKI V ŠPAŃŠČINI

1.

Cuando ponía fin a sus particulares conciertos, guardaba la raqueta en su funda y, sin hacer ruido, la volvía a dejar en su lugar. Luego, con cuidado de que nadie la viera, abandonaba la habitación de sus padres.

2.

«¡Qué horror, igual me ha visto cantar y bailar con la raqueta! ¡Es espeluznante, horripilante y mareante!», pensó. Rita se moría de vergüenza ante la idea de que sus padres hubiesen visto sus particulares conciertos de música.

3.

Seguro que mis padres han elegido las grandes capitales para mis actuaciones: Nueva York, México, París, Londres... Huy, tengo que decirles que uno de los conciertos se celebre aquí, ¡en nuestra ciudad! ¡Así podrán venir mis amigos y mis profes del colegio! No, mejor todavía: les propondré que sean mis amigos quienes hagan los coros; así podremos viajar juntos por todo el mundo. ¡Qué buena idea!».

4.

¡Te hemos apuntado a un curso de tenis! –anunció Martín a la vez que abría los brazos en un gesto teatral–. Hemos contratado a un profesor particular para que te dé clases. Así aprenderás la técnica para jugar bien y no tendrás que practicar tú sola en tu cuarto.

5.

«¡Me han apuntado a clases de tenis! ¡A mí, a una futura estrella de la música! ¡Yo no quiero jugar al tenis! No quiero ir corriendo de un lado a otro persiguiendo una pelotita. ¡No y no! Ese deporte no me interesa en absoluto; ningún cantante famoso juega al tenis. Yo lo que quiero es actuar ante miles de admiradores».

6.

Rita se colocó a un lado de la cancha y el profesor le lanzó una pelota muy suave desde el otro extremo de la pista. La bola superó la red, dio varios botes y pasó junto a Rita sin que ella hiciera amago de darle con la raqueta. La niña esperó hasta que la pelota se detuvo y, tranquilamente, la cogió y trató de golpearla. Tras varios intentos, consiguió por fin enviarla al otro lado de la red.

7.

El entrenador le lanzó suavemente varias bolas más. Algunas un poco más altas y otras un poco más bajas. Rita lo intentaba, pero unas veces las pelotas pasaban por su izquierda y otras por su derecha. Algunas volaban por encima de su cabeza y otras se colaban entre sus piernas, pero no conseguía devolver ninguna. Tenía la sensación de que estaba a punto de volverse loca con tanta pelotita.

8.

Habían transcurrido tres semanas desde el inicio del curso de tenis y, en todo este tiempo, Rita apenas había conseguido mejorar su juego. Cada día que pasaba, la niña veía más inalcanzable la posibilidad de convertirse en campeona del mundo, así que decidió pedir consejo a las ranas sabias.

9.

–¡Requetecrrroac! Rita, lo que te ocurre es que no juegas bien porque no disfrutas con el tenis. Lo haces como una obligación, para complacer a tus padres y para llegar a ser famosa, pero no por pasarlo bien. Si quieres mejorar, debes disfrutar haciéndolo. ¡Crrroac! Dices que lo que más te gusta es la música. Pues bien, cuando practiques el tenis, piensa que estás cantando una canción e imagina que golpeas la pelota con la raqueta como si tocaras la batería con las baquetas. Juega con ritmo y diviértete. ¡Crrroac!

10.

El profesor le propuso echar un partido. Rita aceptó y continuó jugando igual de bien, lanzando golpes ganadores, rápidos y ajustados a las líneas. Héctor, a pesar de que corría de un lado a otro de la pista, no lograba devolver casi ninguna de las bolas. Y, cuando lo conseguía, Rita terminaba la jugada con un golpe decisivo, tal como hacen los baterías al terminar una canción de rock.

11.

Sin embargo, la organización del encuentro resultó ser más difícil de lo esperado. A Borja de la Ruiba y Salcedo, el campeón de tenis regional, no le gustó la propuesta.–No voy a rebajarme a competir con una niña –dijo con orgullo–. ¿Qué dirán de mí si disputo un partido con una chiquilla? ¡Soy un jugador profesional!

12.

Así pues, vestido con una gabardina, una gorra y una peluca, y ocultando su rostro tras unas gafas oscuras, el entrenador de Borja se acercó una tarde a la cancha donde jugaba Rita. Allí se mezcló con los aficionados que seguían los entrenamientos de la niña, admirados por su estilo. Cuando la vio golpear la pelota con la raqueta, se quedó tan impresionado que a punto estuvo de caérsele la peluca.

13.

El profesor le dio las últimas palabras de ánimo y fue a recoger unas botellas de agua, camino de la pista de tenis. Rita se quedó unos instantes a solas. Muy feliz, tomó la bolsa de deporte y la raqueta, paladeó aquel momento y se dirigió a la cancha.

14.

Para Borja de la Ruiba y Salcedo, enfrentarse a una niña no era plato de buen gusto, y había decidido ignorar a su rival. Tenía la intención de jugar lo más rápido y mejor que sabía para terminar cuanto antes con aquella humillación. Los jugadores se colocaron en sus puestos. A un lado de la cancha, Rita sonreía un tanto nerviosa. Al otro lado, Borja se erguía altanero y serio. El partido estaba a punto de comenzar.

15.

Rita estaba nerviosa. Había ganado los primeros juegos con facilidad, pero, tras la protesta de Borja, se había desconcentrado por completo. Después de aquello, era incapaz de recuperar el ritmo y tararear una canción.

16.

Primero advirtió al árbitro que debía detener el partido porque se avecinaba una tormenta de nieve, a pesar de que en el cielo lucía el sol. Luego anunció que se aproximaba una plaga de murciélagos mutantes y que debían huir todos de allí cuanto antes. Y, por último, aseguró que bajo la pista de tenis había un volcán a punto de entrar en erupción.

17.

Al otro lado de la red, Borja tenía el rostro de color carmesí. Su pelo había quedado apelmazado por la gomina y parecía que le fuera a salir humo de la cabeza. Desesperado por el temor a la derrota, no paraban de castañetearle los dientes.

18.

Cuando se dio cuenta de que para ser una estrella del tenis tendría que irse a otra ciudad, se entristeció mucho. Se afligió al pensar que debía separarse de sus padres, su hermano y sus amigos, y que ya no podría ir a su colegio de siempre ni pedir consejo a las ranas sabias cuando tuviera algún problema. Y lo peor de todo era que tendría que pasarse todo el día entrenando y pensando solo en el deporte, sin poder jugar a otras cosas ni divertirse cantando y bailando.

19.

–¡Yo cogía la raqueta de papá para imaginarme que tocaba la guitarra en un grupo de música, como una cantante famosa! No me gusta tanto el tenis. Prefiero jugar a otras cosas, divertirme y estar con vosotros en casa o con mis amigos. Además, me gusta mucho el chocolate...

20.

No, mamá, muchas gracias –respondió Rita–. No quiero ir a esa academia. No quiero ser una estrella ni ser famosa, ni tampoco pensar en lo que seré de mayor. Eso lo decidiré más adelante. Ahora prefiero jugar a ser cantante de rock, y por eso me gustaría una guitarra como regalo por mi cumpleaños. No tiene que ser de las caras, una muy sencilla para empezar a trastear por mi cuenta es suficiente.

